

ІГОР ЛЕОНІДОВИЧ МИХАЙЛИН

4 листопада 2017 року на 65-му році життя помер український журналістикознавець, літературознавець, літературний критик, доктор філологічних наук, професор кафедри журналістики філологічного факультету Харківського національного університету імені В. Н. Каразіна, академік Академії наук вищої освіти України за відділенням «Масова комунікація», член Національної спілки письменників України, голова Харківського історико-філологічного товариства, почесний громадянин міста Мерефи, багаторічний автор журналу «Образ» Ігор Леонідович Михайлин.

Відгукуючись на цю прикру подію редактор газети «Промінь просвіти Є» (м. Кривий Ріг) Сергій Зінченко з сумом констатував: *«Як це не прикро, але після смерті Ігоря Михайлина треба визнати, що тепер на полі боротьби з наступом на людяність і на творчість нахабної посередності в літературі, в журналістиці і взагалі в повсякденному житті стане важче»*¹.

Народився Ігор Леонідович 13 жовтня 1953 року в Харкові.

Із 1971 року, коли став першокурсником, і до останньої миті життя пов'язаний із Харківським університетом. Під час навчання входив до неформальної студентської організації «Вчена рада», що діяла в Рогані. Автор та співредактор самописних журналів «Орган» і «Дискусійний збірник». Закінчивши з відзнакою філологічний факультет (1976 р.), залишений викладачем кафедри історії української літератури.

У 1982-му захистив кандидатську дисертацію «Проблема художнього конфлікту в українській літературній критиці 1950-х – 1960-х років». У 1986 році отримав вчене звання доцент. На кафедрі історії української літератури викладав курси «Література народів СРСР», «Історія української літератури ХХ століття», «Історія української літературної критики», «Теорія літератури».

Ігор Михайлин належав до тих активістів Слобожанської столиці, хто зініціював у 1991 році відродження «Харківського історико-філологічного товариства». У 1999 році став його головою.

Дисертацію на здобуття наукового ступеня доктора філологічних наук «Внутрішньо жанрова типологія та еволюція трагедії в українській драматургії (1917–1987 років)» захистив у 1993 році. У 2001 році йому присвоєне вчене звання професора.

Відчуваючи необхідність поглибленої художньо-публіцистичної підготовки молоді, розуміючи важливість її входження в інформаційне суспільство з базовими спеціальними знаннями, орієнтуючись на виробничі потреби та популярність у соціумі, ініціював відкриття підготовки студентів спеціальності «Журналістика» в Харківському університеті. І 2 лютого 1996 року очолив спеціалізовану кафедру. Керував нею до 29 березня 2012 року, потім працював професор цього навчального підрозділу. Майбутнім мас-медійникам викладав «Основи журналістики», «Історію української журналістики», «Історію журналістики Харківської губернії», «Журналістську освіту і науку», «Мистецьку критику», «Теорію та історію журналістики» (для аспірантів).

Найбільше в науковій сфері інтерес Ігоря Михайлина фокусувався на проблемах історії української журналістики, історії нової української літератури, історії української літературної критики, теорії журналістики та медіакритики. Результатом пошукової та дослідницької діяльності стали більше 515 праць, у тому числі 32 книжкових видань. Також активно виступав як публіцист і літературний критик.

Під його науковим керівництвом підготовлено чотирнадцять кандидатів наук із чотирьох спеціальностей: «українська література», «журналістика», «теорія та історія соціальних комунікацій», «теорія та історія журналістики».

¹ Помер Ігор Михайлин [Електронний ресурс] / Сергій Зінченко // Літературний форум. – Режим доступу: <http://www.litforum.com.ua/?a=7404&print>. – Дата доступу: 18.11.2017.

2002 року Академія наук вищої школи України обрала Ігоря Михайлина академіком по відділенню «Масова комунікація».

Упродовж 2008–2010 років входив до експертної ради ВАК України з соціальних комунікацій. У 2010–2012 – заступник голови експертної ради з гуманітарних і соціальних наук Державної акредитаційної комісії України. Членом цієї поважної установи був протягом 2000–2014 років.

Член спеціалізованих вчених рад із філософських (1998–2008) та філологічних (1998–2017) дисциплін ХНУ імені В. Н. Каразіна.

Як голова редакційної колегії очолював «Збірник Харківського історико-філологічного товариства». Як член редколегії в різні роки брав участь у таких наукових виданнях, як «Вісник Харківського університету. Серія Філологія», «Пресознавчі студії: історія, теорія, методологія. Збірник праць кафедри української преси і Дослідницького центру історії західноукраїнської преси» (Львів, ЛННБУ імені Василя Стефаника), «Від бароко до постмодерну: Збірник праць кафедри української та світової літератури» (ХНПУ ім. Г. С. Сковороди), «Філологічні трактати» (Сумський державний університет). Будучи також і активним автором цих видань.

Нагороджений орденом «Петро Могила» Міністерства освіти і науки України (2005), лауреат Всеукраїнського конкурсу «Коронація слова» (2011), лауреат премій імені Петра Василенка (2013) та Михайла Чабанівського (2017).

Справжнім материком номінував Ігоря Михайлина у пам'ятному слові В. Маслійчук, наголосивши, що для української гуманітаристики Харкова він був *«далеко не «брилою», а все ж «материком», на якому вона ж насправді трималася, і у певні часи мала, здавалося б, непередбачене (хоча ж радше дуже передбачене) підпертя, як у інституційному плані, так і мудрою порадою. І так само потрібними власним прикладом чи просто влучною фразою, блискучим дотепом»*².

² Маслійчук В. Пам'яті Ігоря Михайлина [Електронний ресурс] / Володимир Маслійчук // Mediaport. – Режим доступу : <http://www.mediaport.ua/pamyati-igorya-mihaylina>. – Дата доступу: 11.11.2017.